

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.04.2012, sp. zn. 29 Cdo 1400/2010, ECLI:CZ:NS:2012:29.CDO.1400.2010.1

Číslo: 110/2012

Právní věta: Povinností správce konkursní podstaty postupovat při výkonu funkce s odbornou péčí (§ 8 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007) se rozumí i jeho povinnost konkursní podstatu řádně udržovat a spravovat. Správou konkursní podstaty se přitom rozumí zejména činnost (včetně právních úkonů a opatření z ní vyplývajících), která směřuje k tomu, aby nedocházelo ke znehodnocení konkursní podstaty, zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní patří, aby majetek patřící do konkursní podstaty byl využíván v souladu se svým určením, jestliže tomu nebrání jiné okolnosti, a aby se konkursní podstata rozmnožila, lze-li takovou činnost rozumně očekávat se zřetelem ke stavu konkursní podstaty a k obvyklým obchodním příležitostem. To, zda správce konkursní podstaty spravoval konkursní podstatu s odbornou péčí (s péčí řádného hospodáře), jestliže nepojistil majetek, který do ní náleží, zkoumá soud s přihlédnutím ke skladbě a hodnotě majetku náležejícího do konkursní podstaty, k tomu, kdy vyšla (nebo při řádném běhu věci měla vyjít) najevo skutečnost, že zde byl nepojištěný majetek konkursní podstaty, a k tomu, zda a v jakém rozsahu bylo namístě předejít možným škodám na majetku konkursní podstaty (včetně těch, jež mohou být způsobeny živelnou událostí) sjednáním pojistné smlouvy týkající se majetku konkursní podstaty (hodnotných věcí, které se v ní nacházejí).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.04.2012

Spisová značka: 29 Cdo 1400/2010

Číslo rozhodnutí: 110

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs, Pojištění, Správce konkursní podstaty

Předpisy: § 8 odst. 2 ZKV ve znění do 31.12.2007

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 24. 2. 2009 zamítl O k r e s n í s o u d v Kolíně žalobu, kterou se žalobce Ing. Š. S. domáhal vůči žalovanému Ing. J. S. zaplacení částky 971 506 Kč (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Soud – cituje ustanovení 8 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), a odkazuje na ustanovení § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalovaný (jako bývalý správce konkursní podstaty žalobce)

neodpovídá žalobci (bývalému úpadci) za škodu vzniklou v průběhu konkursu na nemovitostech náležejících do konkursní podstaty.

Soud uzavřel, že odpovědnost správce konkursní podstaty za škodu vzniklou v souvislosti s výkonem funkce je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu ve smyslu ustanovení § 420 obč. zák., k jejímuž vzniku musí žalobce prokázat 1) porušení právní povinnosti, 2) vznik škody a 3) příčinnou souvislost, když 4/ zavinění se presumuje (je na žalovaném, aby prokázal, že škodu nezavinil).

Dále soud uvedl, že škodou se zpravidla rozumí zmenšení majetku poškozeného v důsledku škodní události. V posuzované věci jde o hodnotu (cenu) nemovitostí. Měly-li nemovitosti před započítáním konkursu (podle žalobcových tvrzení) cenu (hodnotu) 1 371 506 Kč (dle znaleckého posudku), respektive (v průběhu konkursu) cenu (hodnotu) 850 000 Kč (jak ji odhadl žalovaný v soupisu konkursní podstaty) a byly-li nakonec prodány za 400 000 Kč, pak lze obecně dospět k závěru, že se tím zmenšil majetek žalobce, kterému vznikla škoda. Skutečnost, že byl prohlášen konkurs na majetek žalobce a že nemovitosti byly sepsány do konkursní podstaty, tedy určeny ke zpeněžení s tím, že výtěžek zpeněžení bude rozdělen mezi věřitele, nemá na toto posouzení vliv. Byť v konkursu, šlo stále o žalobcův majetek a vznikla-li na takovém majetku škoda, šlo o škodu vzniklou žalobci.

Pro rozhodnutí věci je tak podstatná otázka porušení povinností žalovaným, jež žalobce spatřuje ve zpeněžení nemovitostí prodejem mimo dražbu a v tom, že žalovaný nemovitosti nepojistil.

Ve zpeněžení nemovitostí prodejem mimo dražbu neshledal soud žádné porušení povinností žalovaným, uváděje, že tento způsob zpeněžení majetku patřícího do konkursní podstaty připouští zákon o konkursu a vyrovnání v § 27 odst. 2 a žalovaný si k němu vyžádal souhlas zástupce věřitelů a konkursního soudu. Oba souhlasy získal, byly mu stanoveny podmínky, jež dodržel, a tudíž je vyloučen vznik odpovědnosti za škodu ve smyslu § 8 odst. 2 ZKV. Žalovaný jako správce konkursní podstaty jednal podle zákona a pokynů konkursního soudu, takže je vyloučeno, aby tím zároveň porušil povinnost uloženou zákonem nebo soudem. Škoda na majetku jako takovém nadto vznikla vichřicí, „což je vis maior“, a dříve, než došlo ke zpeněžení prodejem mimo dražbu; mezi tvrzeným porušením povinností spočívajícím ve zpeněžení prodejem mimo dražbu a škodou na nemovitostech tak ani nemůže být příčinná souvislost.

Vlastní poškození nemovitostí bylo způsobeno vichřicí; u této bezprostřední škody tudíž nenese odpovědnost za její vznik nikdo, ani správce konkursní podstaty.

Škodou, jejíž náhradu by mohl žalobce teoreticky uplatňovat proti žalovanému, tudíž není škoda na nemovitostech (jejich fyzické poškození), nýbrž pouze škoda vzniklá tím, že nemovitosti nebyly pojištěny (že se do konkursní podstaty nedostalo pojistné plnění). O výši takové škody žalobce ničeho netvrdí, což však není podstatné, uvedl dále soud.

Podstatné je pouze to, že žádný zákon neukládá správci konkursní podstaty povinnost pojistit majetek úpadce pro případ škody způsobené živelnou pohromou a takovou povinnost mu v dané věci neuložil ani konkursní soud. Žalovaný tedy tím, že nemovitosti nepojistil, neporušil povinnost uloženou mu zákonem nebo soudem, protože takovou povinnost „zkrátka neměl“. „Nepojištění nemovitostí“ nelze považovat ani za porušení povinnosti postupovat s odbornou péčí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 ZKV, pokračoval soud. Je přitom třeba vzít v úvahu, že živelnou pohromu ve formě vichřice nebylo možno předvídat a k uzavření pojistné smlouvy jsou zapotřebí dvě strany, přičemž správce konkursní podstaty nemá možnost donutit pojišťovnu k uzavření pojistné smlouvy, odmítne-li tak učinit dobrovolně, jak se v konkrétním případě i stalo.

Soud tedy ve shodě s usnesením, jímž konkursní soud zamítl návrh žalobce, aby žalovaný (správce konkursní podstaty) byl zproštěn výkonu funkce, a s usnesením konkursního soudu o schválení

konečné zprávy dospěl k závěru, že žalovaný postupoval s řádnou péčí a neporušil povinnosti uložené mu zákonem nebo soudem.

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 6. 10. 2009 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení a jinak jej potvrdil (první výrok). Dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud vyšel z ustanovení § 8 odst. 2 ZKV, § 415 a § 420 obč. zák., přičemž se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, na jehož rozhodnutí pro stručnost odkázal.

„Pro úplnost“ odvolací soud dodal, že důkazní břemeno ohledně porušení právní povinnosti coby jednoho ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu ve smyslu ustanovení § 420 obč. zák. spočívá na poškozeném (žalobci). Ve shodě se soudem prvního stupně pak odvolací soud dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo prokázat, že by žalovaný jako správce jeho konkursní podstaty porušil nějakou právní povinnost. Dodal, že z obsahu spisu nelze dovodit ani možnost aplikace § 415 obč. zák., neboť použití tohoto ustanovení přichází v úvahu jen tehdy, není-li zde konkrétní právní úprava vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Byl-li postup stanovený příslušnou právní normou dodržen, je vyloučena aplikace § 415 obč. zák. Žalovaný pak podle odvolacího soudu neporušil ani ustanovení § 8 odst. 2 ZKV, když veškerou činnost, kterou vykonal v souvislosti s majetkem patřícím do konkursní podstaty, činil v souladu se stanoviskem věřitelského výboru a rozhodnutími konkursního soudu.

„Pouze na okraj“ a „aniž by tento názor měl zásadní vliv na meritorní rozhodnutí“, odvolací soud poznamenal, že námitku promlčení vznesenou žalovaným lze mít za důvodnou. K tomu poukázal na to, že konkursní řízení skončilo usnesením o zrušení konkursu, které nabylo právní moci dne 25. května 2005, přičemž žaloba byla podána až 15. listopadu 2007, tedy po uplynutí dvouleté subjektivní lhůty ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák.

Žalobce podal proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že žalovaný neporušil právní povinnost (jako správce jeho konkursní podstaty) poté, co na něj ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) ZKV přešlo oprávnění nakládat s majetkem konkursní podstaty. Uvádí, že po dobu „prohlášení konkursu“ (rozuměj po dobu trvání konkursu) bylo pouze v moci žalovaného pojistit nemovitosti. Ten tak ovšem v době, kdy vykonával funkci správce konkursní podstaty žalobce, neučinil. Nemovitosti žalovaný pojistil až po podstatném znehodnocení hospodářské budovy; podle dovolatele nelze brát v potaz argumentaci žalovaného, podle které žádná pojišťovna nechtěla nemovitosti pojistit, jestliže po jejich poškození nárazovým větrem to již šlo.

Podle dovolatele ustanovení § 415 obč. zák. nezakládá samostatnou skutkovou podstatu odpovědnosti za škodu; porušení této odpovědnosti představuje protiprávní jednání, které v případě, že je příčinou škody, znamená vznik odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák. Je závaznou právní povinností každého – uvádí se dále v dovolání – dodržovat nejen povinnosti uložené právními předpisy a soudem nebo povinnosti převzaté smluvně, ale (i bez konkrétně stanoveného pravidla chování) počínat si natolik obezřetně, aby jednáním či opomenutím nevznikla škoda jinému.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje dovolatel řešení otázky „spočívající v porušení povinností žalovaného jako konkursního správce a jeho odpovědnosti za vzniklou škodu“.

Dále pak je podle dovolatele nutno posoudit „svévolný prodej mimo dražbu za podstatně nižší cenu než činila objektivní cena předmětných nemovitostí za situace, kdy byly nemovitosti silně znehodnoceny již zmíněnou vichřicí“.

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako zjevně bezdůvodné, máje napadené rozhodnutí za správné. Přitom se dovolává závěru odvolacího soudu o tom, že v případě výkonu funkce správce konkursní podstaty nelze aplikovat obecné ustanovení o povinnosti předcházet škodám (§ 415 obč. zák.), vzhledem k tomu, že existuje úprava lex specialis (§ 8 odst. 2 ZKV). K ceně nemovitostí poukazuje na to, že jejich hodnota tvrzená žalobcem (1 300 000 Kč) vychází ze znaleckého posudku z roku 1992, přičemž je zřejmé, že hodnota nemovitostí se v průběhu 10 let změnila především v důsledku přístupu dovolatele, jenž je dlouhodobě neudržel. Na výslednou cenu (zpeněžení) mělo vliv bezprecedentní jednání dovolatele, který prodej mařil.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být v této věci přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.; Nejvyšší soud pak shledává dovolání přípustným podle označeného ustanovení, když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázky, zda (případně za jakých předpokladů) je správce konkursní podstaty úpadce povinen pojistit majetek náležející do konkursní podstaty; potud jde o otázku dovolacím soudem dosud nezodpovězenou.

Závěr, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, přitom Nejvyšší soud přijal s vědomím faktu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. [Pl. ÚS 29/11](#), zrušil ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. až uplynutím 31. 12. 2012 a s přihlédnutím k tomu, že v době podání dovolání měl dovolatel právo legitimně očekávat, že splnění podmínek formulovaných ustanovením § 237 odst. 1 písm. c), odst. 3 o. s. ř. povede k věcnému přezkumu jím podaného dovolání (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 1572/11](#)).

Nejvyšší soud naopak neshledává důvod připustit dovolání pro posouzení vlastního prodeje nemovitostí mimo dražbu, když v tomto ohledu dovolání žádnou smysluplnou argumentaci proti závěrům napadeného rozhodnutí neobsahuje; jedna věta dovolání, podle níž je dále nutno posoudit „svévolný prodej mimo dražbu za podstatně nižší cenu než činila objektivní cena předmětných nemovitostí za situace, kdy byly nemovitosti silně znehodnoceny již zmíněnou vichřicí“, požadavky způsobilé právní argumentace v dotčeném ohledu nesplňuje (ke správnosti závěrů odvolacího soudu se nevyslovuje).

Nejvyšší soud úvodem uvádí, že co do řešení otázky, zda je dána věcná příslušnost okresního soudu k projednání a rozhodnutí této věci v prvním stupni, kterou by jinak u přípustného dovolání byl povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) zejména s přihlédnutím k dikci § 9 odst. 3 písm. i) o. s. ř. (ve znění účinném v době podání žaloby), je pro něj ve smyslu ustanovení § 104a odst. 7 o. s. ř. závazné usnesení ze dne 28. 4. 2008, č. j. Ncp 871/2008-37, jímž Vrchní soud v Praze určil, že k projednání a rozhodnutí této věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Jelikož vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy,

jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Pro právní posouzení věci jsou pak rozhodné především skutkové závěry, podle kterých:

1) Usnesením ze dne 7. 10. 1999 prohlásil Krajský soud v Praze konkurs na majetek žalobce a správcem jeho konkursní podstaty ustavil žalovaného.

2) Zástupce věřitelů souhlasil (6. 1. 2000) s přímým prodejem věcí patřících do konkursní podstaty „nejvyšší nabídce“.

3) Podle soupisu majetku konkursní podstaty žalobce sestaveného k 10. 3. 2000 sepsal žalovaný do konkursní podstaty žalobce i označené nemovitosti v katastrálním území V., jejichž cenu tamtéž odhadl částkou 850 000 Kč.

4) Konkursní soud udělil žalovanému (usnesením ze dne 11. 1. 2001) souhlas s prodejem předmětných nemovitostí mimo dražbu za určených podmínek.

5) Žalovaný zpeněžil předmětné nemovitosti prodejem mimo dražbu dne 30. 8. 2001 kupujícímu J. B. za kupní cenu 400 000 Kč.

6) Žalobce navrhl (jako úpadce) konkursnímu soudu 15. 8. 2001, aby zprostil žalovaného výkonu funkce správce konkursní podstaty mimo jiné i proto, že po vichřici v létě 2000 upozornil žalobce správce konkursní podstaty na škody vzniklé na obytné budově a na hospodářských budovách.

7) Žalobce (jako úpadce) podal konkursnímu soudu 6. 9. 2001 stížnost na správce konkursní podstaty, odůvodněnou tím, že ten předmětné nemovitosti prodal za cenu sníženou poškozením vichřicí (v létě 2000) a nebyl schopen dát nemovitosti do původního stavu.

8) Žalovaný se v konkursním řízení vyjádřil (18. 10. 2001) k návrhu, aby byl zproštěn funkce, mimo jiné i tak, že předmětné nemovitosti nebyly udržovány od roku 1985 a všechny vykazují různý stupeň poškození, s tím, že pojišťovna K. odmítla hospodářské objekty pojistit. Jen oprava střech by si vyžádala mnohasettisícové náklady a nový majitel chce všechny hospodářské budovy odstranit, přičemž již započal s demolicí.

9) Konkursní soud zamítl žalobcův (úpadcův) návrh, aby správce konkursní podstaty byl zproštěn funkce (usnesením ze dne 19. 10. 2001), s tím, že správce konkursní podstaty postupoval při udržování konkursní podstaty vždy s řádnou péčí, a s tím, že předmětné nemovitosti byly již v době prohlášení konkursu na majetek úpadce značně zdevastovány a jejich pojištění bylo pojišťovnami odmítnuto. V konkursním řízení bylo jen možno zajistit, aby nedocházelo k podstatnému zhoršení, jelikož na provádění oprav nebyly v konkursní podstatě finanční prostředky.

10) Konkursní soud schválil (usnesením ze dne 29. 11. 2004), konečnou zprávu o zpeněžování majetku z konkursní podstaty, v níž uzavřel, že předmětné nemovitosti byly prodány mimo dražbu a že v postupu správce konkursní podstaty při tomto prodeji neshledal žádné porušení povinností.

11) Konkursní soud zrušil (usnesením ze dne 26. 4. 2005, které nabylo právní moci 25. 5. 2005), konkurs na majetek žalobce po splnění rozvrhového usnesení.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 ZKV správce je povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu ukládá zákon nebo mu uloží soud. Je-li správcem ustavena veřejná obchodní společnost, odpovídají za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem funkce správce její společníci společně a nerozdílně. Správce je povinen uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce.

V této podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání již v létě roku 2000 a později nedoznalo změn.

Správce konkursní podstaty je, zjednodušeně řečeno, správcem cizího majetku, konkrétně správcem úpadcova majetku nebo majetku ve vlastnictví jiných osob, na který se po dobu trvání účinků konkursu pohlíží jako na úpadcův.

Povinností správce konkursní podstaty postupovat při výkonu funkce s odbornou péčí (§ 8 odst. 2 ZKV) se rozumí i jeho povinnost konkursní podstatu řádně udržovat a spravovat. Správou konkursní podstaty se přitom rozumí zejména činnost (včetně právních úkonů a opatření z ní vyplývajících), která směřuje k tomu, aby nedocházelo ke znehodnocení konkursní podstaty, zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní patří, aby majetek patřící do konkursní podstaty byl využíván v souladu se svým určením, jestliže tomu nebrání jiné okolnosti, a aby se konkursní podstata rozmnožila, lze-li takovou činnost rozumně očekávat se zřetelem k jejímu stavu a k obvyklým obchodním příležitostem (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [29 Odo 197/2003](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročníku 2004, pod číslem 160 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. [29 Cdo 3037/2008](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2011, pod číslem 26).

Součástí povinnosti spravovat konkursní podstatu s odbornou péčí (s péčí řádného hospodáře) je nepochybně i povinnost správce konkursní podstaty zvážit s přihlédnutím ke skladbě a hodnotě majetku náležejícího do konkursní podstaty a k tomu, kdy vyšla (nebo při řádném běhu věci měla vyjít) najevo skutečnost, že zde je nepojištěný majetek konkursní podstaty, zda a v jakém rozsahu je namíste „pojistit“ možná rizika škod na majetku konkursní podstaty (včetně těch, jež mohou být způsobeny živelnou událostí) sjednáním pojistné smlouvy týkající se majetku konkursní podstaty (hodnotných věcí, které se v ní nacházejí). Typově se takové posouzení nabízí právě tehdy, jsou-li součástí konkursní podstaty nemovitosti tvořené stavbami.

Obecná lidská zkušenost praví, že rozumný vlastník nemovitostí je pojistí (jedná s péčí řádného hospodáře respektive s odbornou péčí). Stejně chování pak lze oprávněně očekávat i od vnuceného správce vlastníkova majetku (zde – v mezích povinnosti plynoucí z § 8 odst. 2 ZKV – od správce konkursní podstaty úpadce).

Takto pojatá povinnost však není bezbřehá. Meze jí klade především ekonomická smysluplnost pojištění majetku. Správce konkursní podstaty (stejně, jako by to udělal sám vlastník) musí především zvážit, zda s přihlédnutím k povaze a hodnotě pojišťovaného majetku a rizikům možných škod na právě takovém majetku by sjednané pojistné neohrozilo stav konkursní podstaty více, než riziko pojistné události (zda s přihlédnutím k míře možného pojistného krytí není ekonomicky výhodnější daný majetek nepojistit). Dalším omezujícím faktorem pro správce konkursní podstaty je (stejně, jako by tomu bylo u vlastníka) posouzení, zda stav konkursní podstaty dovoluje (bez zřetele k hodnotě věci, jež má být pojištěna) sjednat pojištění majetku (zda se v konkursní podstatě nacházejí prostředky, z nichž bude možné pojištění platit).

Jak plyne např. též z dikce § 27 odst. 4 ZKV (z něž se podává, že správce konkursní podstaty není povinen uplatnit a vymáhat ve prospěch konkursní podstaty pohledávky, které má úpadce za svými dlužníky nebo osobami, které zajišťují tuto pohledávku, nelze-li náklady na uplatnění a vymáhání

pohledávek kryt z podstaty, ledaže by konkursní věřitelé poskytli správci přiměřenou zálohu k jejich krytí), správce konkursní podstaty není povinen (a v rámci požadavku odborné péče ani oprávněn) sjednávat za trvání konkursu smlouvy, jež podle stavu majetku konkursní podstaty nebude schopen plnit, byť by šlo (jako v případě pojistné smlouvy) o smlouvy, jimiž předchází riziku možných škod na majetku konkursní podstaty. A konečně, správce konkursní podstaty je (stejně jako by byl vlastník sám) omezen v možnosti sjednání pojištění majetku konkursní podstaty i ochotou pojišťovny či pojištěn takovou smlouvu uzavřít (např. jde-li o stavby nacházející se v záplavových oblastech, apod.).

Na tomto místě je žádoucí doplnit, že podléhá-li úvaha o tom, zda správce konkursní podstaty byl povinen pojistit příslušný majetek konkursní podstaty, režimu úpravy obsažené v § 8 odst. 2 ZKV, pak není namístě zabývat se úpravou obsaženou v ustanovení § 415 obč. zák. (jak příléhavě uzavřel již odvolací soud).

Napadené rozhodnutí (jež spočívá na závěru, že správce konkursní podstaty žádnou povinnost při správě úpadcova majetku neporušil) je s výše formulovanými závěry Nejvyššího soudu v souladu. Vychází totiž též ze skutkového závěru, jenž dovoláním nebyl a ani nemohl být zpochybněn, podle kterého majetek, který byl v létě 2000 poškozen vichřicí, se již předtím nacházel ve stavu, pro který pojišťovna odmítla jeho pojištění.

Dovolateli se tudíž prostřednictvím dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 o. s. ř.) jako neopodstatněné.